

Tanulói beszámoló

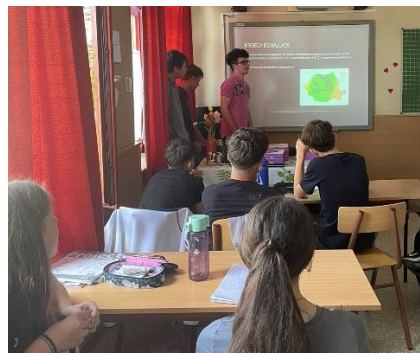
a HAT-KP-1-2024 1-000556 azonosító számú *Határtalanul! Kirándulás hetedikeseknek* pályázati program megvalósításáról

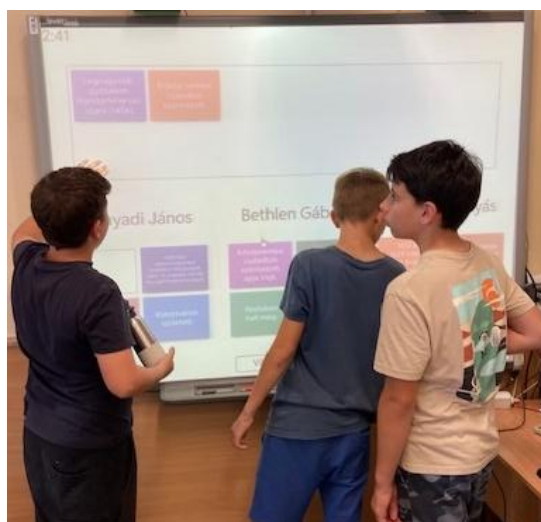
A 2024/2025-ös tanévben, május 5-6-7. között, a nyertes *Határtalanul! Kirándulás hetedikeseknek* pályázat jóvoltából három napos kiránduláson vettünk részt mi, a Gyermelyi Általános Iskola 7. osztályos tanulói. A kirándulásunk úticélja 3 nap alatt 3 ország Románia, Szerbia, Horvátország meglátogatása volt. Az utazásra így a felkészítő órákon három ország történelmével, földrajzával, kultúrájával, gasztronómiájával ismerkedtünk meg. Kiemelt figyelmet szenteltünk azoknak a történelmi pillanatoknak, amelyek összekötnék minket, magyarokat. Szó esett az I. és II. világháborút lezáró békeszerződések hatásairól is, különösen arról, hogyan szakították szét a történelmi Magyarországot, és ez hogyan hat a mai napig az elszakított területeken élő magyar közösségekre.

Az előkészítő órán a Barangoló okos doboz interaktív feladatait és a Teleki-térképet használtuk fel a projektfeladatok elkészítéséhez.

Az utazás után értékelő órát, majd június 4-én a Nemzeti Összetartozás Napján egész délelőttös Téma napot is szerveztünk. Tablók és ppt bemutatók segítségével meséltük el a felsős diákoknak élményeinket és a megfogalmazott tanulságainkat, tapasztalatainkat megpróbáltuk átadni nekik. A témanapra összeállított kiállítás anyagából felkészülve és a ppt bemutatók újbóli bemutatása után játékos „akadályversenyen” tesztelhették tudásukat tanuló társaink. Beszámolóink során kiemeltük, hogy Déván és Törökbecsén is igazi „élő” kapcsolatot alakítottunk ki Dorottyával, Lucával és Lajossal, akikkel beszélgetve különös és érdekes volt megpróbálni átérezni és megérteni azokat az élethelyzeteket, amelyekkel ők, a határon túl élő magyarok, nap mint nap találkozhatnak és helytállnak, őrizve nyelvüket, hagyományaikat és identitásukat. Sokat tanultunk az összetartozásról, az emlékezés fontosságáról és a közös kulturális örökség erejéről, amely összeköt bennünket, bárhol is élünk a Kárpát medencében.

A szigorú elvárásoknak és szabályoknak megfelelően Déva várát építőkockákból sem volt egyszerű felépíteni, pedig volt, aki többször is próbálkozott...

Utazásunk során a különböző nemzetek kultúrájának megismerése rámutatott arra is, hogy a multikulturalitás nem megoszt, hanem gazdagít bennünket. Megtanít arra, hogy a különbözőség érték, és hogy más népek hagyományainak, nyelvének és gondolkodásának megértése hozzásegít ahhoz, hogy nyitottabbá, elfogadóbbá és empátikusabbá váljunk nemcsak mások, hanem saját történelmünk és identitásunk iránt is.

Útinapló

Május 5-én, hétfőn reggel hajnali 4 órakor elindultunk Románia felé. Romániában az első megállónk Arad volt, itt találkoztunk első idegenvezetőnkkel, Robi bácsival, akiről megtudtuk, hogy szenvedélye az utazás. Míg más egy-egy ismeretlen kultúra, ország meglátogatása előtt a nevezetességeket, a történelmet tanulmányozza, ő megtanulja annak az országnak a nyelvét,

legalább konyhanyelven. Így nem is csodálkoztunk, hogy kiderült Robi bácsi kilenc nyelven beszél, többek között mandarinul.

Aradon megnéztük a kihagyhatatlan aradi vértanúk emlékművét, majd ezt követően sétát tettünk a városban a szemerklő eső ellenére. Felkerestük a vértanúk kivégzésének emlékhelyét is, ahol más magyar csoportokkal is találkoztunk.

Utazásunk következő állomása Máriaradna volt. A templom, a Mária-kegyhelyek egyike és az egyik legismertebb zarándokhely Romániában. A templom igazi egyedisége abban rejlik, hogy az egyházmegye katolikusainak többségét adó magyarok mellett román, sváb, cseh, bolgár, horvát és szlovák hívek is felkeresik, és saját anyanyelvükön hallgathatnak misét. Nem csoda, hogy maga a római pápa is kíváncsi volt erre. Különleges idegenvezetésben volt részünk, nemcsak azokat az ezüsből készült, különböző testrészeket ábrázoló kis szobrokat nézhettük meg, amiket a hívek gyógyulásukért hálából adományoztak a Szűzanyának és a templomnak, hanem azokat a festményeket is, amelyek a hívekkel történt csodát örökítették meg. De az igazi meglepetés az volt, hogy Robi bácsi a templom orgonáján játszott nekünk. Igazi élmény volt, mert sokan most láttak és hallottak először ilyen hangszert.

Ezután Marosillyére indultunk, Bethlen Gábor erdélyi fejedelem szülőházába. Bethlen Gábor (1580-1629) a 17. századi Erdély egyik legkiemelkedőbb fejedelme volt, és jelentős szerepet játszott Erdély politikai és kulturális életében. A 17. század elején uralkodott Erdélyben, és

reformokat vezetett be, amelyek gazdasági fejlődést és kulturális virágzást eredményeztek. Uralkodását „Erdély aranykorának” is szokták nevezni. A Bethlen Ház, egyike azon dél-erdélyi műemlék épületeknek, amelyet a Bőjte Csaba ferences szerzetes által vezetett Szent Ferenc Alapítvány mentett meg. Itt megismertük Bethlen Gábor életét, munkásságát és az épület történetét.

Napunk zárásaként Déva következett. A fáradtságunk ellenére gyalog indultunk fel Déva várához, azonban amikor megláttunk egy hatalmasnak tűnő emelkedőt, egy kicsit megijedtünk. Az idegenvezető megnyugtatóan minket, hogy a kijelölt úton, a hegyen az erdőben haladva gyorsan el fogjuk érni a várat. Fent megnéztünk a várat, a gyönyörű kilátást és az ottani üveglapból befedett börtönt is, ahol az unitárius püspök Dávid Ferenc a várbörtön foglyaként fejezte be életét.

A várból leérve meglátogattuk a Dévai Szent Ferenc Alapítványt, ahol egy bentlakó lány, Dorottya mesélt nekünk az itt lakó gyerekek és fiatalok mindennapjairól és akivel a végén nagyon jól összebarátkoztunk. Vacsora után átadtuk az alapítványnak az itthonról hozott adományt, majd elfoglaltuk a szállásunkat. Még volt energiánk egy kis játékra is, de éjfél körül elaludtunk, hiszen másnap ismét egy hosszú nap állt előttünk.

A Határtalanul program második napja nagyon izgalmas volt – és bár az időjárás nem volt mindig ideális, ez lett az egyik legjobb nap az egész kirándulás alatt. Reggel 8 órakor indultunk el a dévai szállásunkról, és rögtön buszozással kezdtünk a napot, ugyanis a következő állomásunk Vajdahunyad volt, ami leginkább a Hunyadi család várkastélyaként vált ismerté.

Hunyadi János, magyar hadvezér a 15. században az ország egyik legnagyobb földesura, Hunyadi László és Hunyadi Mátyás édesapja, aki törökkel szembeni küzdelme során már kortársaitól kivívta magának a törökverő nevet. A Magyar Királyság kormányzójaként és a híres nándorfehérvári diadal győztes hadvezéréként is emlékszünk rá.

De, mint megtudtuk, nemcsak a Hunyadiék birtokolták a várat, számtalan tulajdonosa volt a történelem során, így például a Bethlen család is. Bethlen Gábor számára Vajdahunyad stratégiai jelentőséggel bírt, mivel a város fontos helyet foglalt el a bányászati és kereskedelmi útvonalak mentén. A város és a vár erősítése segítette a fejedelmet az ellenfelekkel szembeni védekezésben és a hatalma megszilárdításában.

A vár látványa lenyűgöző volt. Hatalmas kőfalak, régi tornyok, csigalépcsők, sőt, még egy festményeket bemutató kiállítást is láttunk. Régi történeteket hallhattunk az ottani kút keletkezéséről, láthattuk a korabeli háztartási eszközöket, berendezési tárgyakat, népviseleti ruhákat, sőt még az akkori kínzó eszközöket is. A vár mindenkinek nagyon tetszett, azonban a sok látnivaló és a séta miatt alaposan elfáradtunk. Egy hirtelen jött esőben szálltunk vissza a buszra, és indultunk tovább Temesvár felé.

Temesvár Robi bácsi szülővárosa, így nem csoda, hogy minden apró szegletét ismerte a városnak. Egy több órás séta keretében bejártuk a belvárost. Az első, amit megtudtunk a városról, hogy Temesvár többnemzetiségű város. A románok mellett magyarok, németek, szerbek, szlovákok, ukránok, illetve az utóbbi években, kis mértékben olaszok is lakják. A szép, tágas színes terek így magukon hordozzák a város jellegét, a multikulturalitást.

Ilyen „szemmel” tettünk sétát a városban, felfedezve a különböző felekezetű templomokat, szobrokat és a dualizmus korában épült épületeket. Kísérletet tettünk egy kis időutazásra is, ugyanis követtük a várháborúk idején itt hagyott törökök nyomait, az épületek falában beágyazódott ágyugolyók felfedezésével. A városnézés végen az idegenvezetőnk, látva mennyire jól emlékeztünk a Vajdahunyadon hallott információkra, meghívott minket fagyizni! A fagyi óriási adag volt, és elképesztően finom, illetve többféle ízből is tudtunk választani, mint például sós karamellás vagy pisztáciás. Ez a program mindenkinek elnyerte a tetszését. Itt elbúcsúztunk Robi bácsitól és elindultunk Szerbia, a második meglátogató ország felé.

Az eredeti tervhez képest, az időjárás és a lenyűgöző látnivalók miatt, egy kicsit megcsúsztunk időben, így az aznapra tervezett szerbiai helyszíneket másnapra tettük át. Ezen a késői buszúton mégis nagyon jól telt a hangulat, énekeltük, amíg meg nem érkeztünk Törökbecsére, a szállásunkra. A helyi idegenvezetőnk családja nagy szeretettel fogadott minket, levessel és házi készítésű pizzával vártak minket, valamint a nagymama finom csokis süteményt sütött nekünk.

Másnap reggel a szálláson bőséges reggelit kaptunk, majd elindultunk felfedezni Törökbecse és a szomszédos Óbecse nevezetességeit.

Először a helyi múzeum kiállítását tekintettük meg a település történelméről és nevezetességeiről, majd sétára indultunk a Tisza partján és a városban. Lajos bácsi, az idegenvezetőnk sok érdekességet mesélt az ottéló emberek mindennapjairól és szokásairól. Ezután a város határában fekvő Eiffel-zsiliphez látogattunk. A buszon velünk utazott az idegenvezetőnk két gyereke is, Luca és Lajos, akik hozzánk hasonló korúak voltak, így a délvidéki magyar fiatalok mindennapjait első kézből ismerhettük meg.

Innen már Horvátország felé vettük az irányt, hogy megtekintsük Erdőd várát, valamint megnézzük Eszék nevezetességeit. Sajnos nem volt szerencsénk a határátkelés során, mivel az útvonalon lévő határátkelőnél megrongálódott a híd, így a busz nem kelhetett át rajta. Mivel a buszokat is átengedő határátkelőhely 2 órára volt található, valamint a sofőr vezetési idejét nem léphettük túl, így végül úgy döntöttünk, hogy szomorúan, de hazafelé vesszük az irányt, így elbúcsúztunk idegenvezetőnkől és családjától.

A buszút kezdetben csendesen telt, majd egyre élénkebbek lettünk, ismét zenét hallgattunk és énekeltünk. Végül este 10 óra körül értünk vissza az iskola elé, kissé fáradtan, de tele élményekkel. És végül is, ezekre fogunk a legjobban emlékezni.

Köszönjük Piróth Krisztina Réka osztályfőnökünknek és Gellért Melinda történelem tanárunknak, hogy vigyáztak ránk ezen az úton!

A hetedik osztály